

Sygn. akt I ACa 1124/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Grzegorz Krężolek (spr.)

Sędziowie: SSA Adam Sęk

SSA Zygmunt Drożdziejko

Protokolant: Jakub Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2023 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa W. T. (1) i M. S. (1)

przeciwko (...) Spółdzielni (...) z siedzibą w K.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 21 maja 2021 r., sygn. akt I C 796/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w punktach IV i V w ten sposób, że :

- zasądzoną w punkcie IV kwotę 2614,91 zł obniża do kwoty 2114,91 zł (dwa tysiące sto czternaście złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy);

- zasądzoną w punkcie V sumę 2261,05 zł obniża do sumy 1761,04 zł (tysiąc siedemset sześćdziesiąt jeden złotych i cztery grosze);

2. w pozostałej części apelację oddala;

3. zasądza od strony pozwanej (...) Spółdzielni (...) z siedzibą w K. na rzecz powodów W. T. (1) i M. S. (1) kwoty po 2025 zł (dwa tysiące dwadzieścia pięć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od uprawomocnienia się orzeczenia w którym je zasądzono do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 1124/21

UZASADNIENIE

W częściowym uwzględnieniu żądań powodów: W. T. (1) i M. S. (1), domagających się od strony pozwanej, (...) Spółdzielni (...) w K. wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z z ich nieruchomości, składających się z działek

ewidencyjnych nr: (...) położonych w K. przy ul. (...), za okres od dnia 6 listopada 2005 r. do dnia 6 czerwca 2015r., Sąd Okręgowy w Krakowie, wyrokiem z dnia 21 maja 2021r.:

-zasądził od strony pozwanej (...) Spółdzielni (...) z siedzibą w K. na rzecz powoda W. T. (1) kwotę 86.375 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty[pkt I],

-zasądził a od strony pozwanej (...) Spółdzielni (...) z siedzibą w K. na rzecz powódki M. S. (1) kwotę 69.100 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty[pkt II],

- w pozostałym zakresie powództwo oddalił [pkt III],

- zasądził od pozwanej na rzecz powoda W. T. (1) kwotę 2.614,91 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania[pkt IV],

- zasądziła od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.261,05 tytułem zwrotu kosztów postępowania[pkt V],

-nakazał ściągnąć od powoda W. T. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 2.415 zł [pkt VI],

-nakazał ściągnąć od powódki M. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 3.019 zł [pkt VII],

-nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 3.776 zł [pkt VIII] oraz

-polecił Kasie Sądu Okręgowego w Krakowie zwrot na rzecz powodów W. T. (1) i M. S. (1) kwot po 82,50 zł [pkt IX sentencji orzeczenia]

Za fakty pomiędzy stronami niesporne Sąd I instancji uznał następujące okoliczności:

W. T. (1) jest właścicielem nieruchomości położonej w K., objętej księgą wieczystą nr (...), składającej się z działki nr (...). M. S. (1) jest właścicielką nieruchomości położonej w K., objętej księgą wieczystą nr (...), składającej się z działki nr (...).

Spółdzielnia od lat pięćdziesiątych poprzedniego wieku korzystała ze szlaku drogowego zapewniającego jej dojazd od ul. (...). Prowadził on przez działki (...).

Od chwili powstania, droga ta stanowiła główny dojazd do budynków strony pozwanej. Po drodze poruszały się głównie samochody dostawcze Spółdzielni oraz auta jej pracowników i kontrahentów.

W 1971 r. (...) Zarząd Dróg i Zieleni w K. pokrył asfaltem drogę na nieruchomościach należących do powodów. Został tam umieszczony także słup oświetleniowy. W latach siedemdziesiątych XX wieku pozwana wybudowała betonowy parking na terenie położonym pomiędzy drogą dojazdową a ogrodzeniem terenu Spółdzielni, celem udostępnienia miejsc parkingowych swoim pracownikom i kontrahentom. Parking nachodził częściowo na działki należące do powodów, objęte pozwem.

Funkcjonował on przez cały okres objęty sporem w rozstrzyganej sprawie. Około roku dwutysięcznego Spółdzielnia utwardziła drogę asfaltem na odcinku kilku metrów przed bramą wjazdową na swoje tereny.

Zarówno droga, jak i parking, nie były nie są ogrodzone ani w inny sposób zabezpieczone przed nieograniczonym dostępem do nich osób postronnych, nie związanych w żaden sposób ze stroną pozwaną.

W 1996 r. powodowie zagrodzili sporną drogę dojazdową siatką podpartą słupkami oraz drewnianą kłodą oraz na niej złożyli materiały budowlane. Spółdzielnia usunęła te przeszkody udrożniając szlak po interwencji policji. Złożyła także przeciwko powodom pozew o ochronę posiadania.

Pomiędzy powodami a stroną pozwaną toczyło się szereg postępowań sądowych dotyczących korzystania przez Spółdzielnię z nieruchomości należących do powodów, objętych pozwem w rozstrzyganej obecnie sprawie.

W 1996 r. przed Sądem Rejonowym dla K. w K. była prowadzona pod sygnaturą (...) sprawa z powództwa Spółdzielni przeciwko W. T. (1), M. S. (1) i J. T. o zakazanie naruszania posiadania drogi dojazdowej do terenów Spółdzielni oraz o nakazanie usunięcia materiałów budowlanych i innych przeszkód z jego przebiegu.

W wyroku z dnia 3 czerwca 1996 r., Sąd nakazał W. T. (1), M. S. (1) i J. T. usunięcie materiałów budowlanych i innych przeszkód z tego szlaku, oddalając powództwo w pozostałej części.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd wskazał, że Spółdzielnia posiada drogę dojazdową i parking, a pozwani naruszyli to posiadanie przez ustawienie w poprzek drogi siatki i kłody oraz składowanie na terenie parkingu materiałów budowlanych i innych przeszkód. Jako, że Spółdzielnia w ramach dozwolonej samopomocy przywróciła sobie dojazd, a ze strony pozwanych nie istniało ryzyko dalszego naruszania jej posiadania w tym zakresie, powództwo zostało oddalone w części dotyczącej zakazania naruszeń w przyszłości. Orzeczenie Sądu I instancji zostało utrzymane w mocy przez Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 29 stycznia 1999 r. w sprawie o sygnaturze (...)

Od 1996 r. do 2013 r. przed Sądem Rejonowym dla K. w K. w sprawie o sygnaturze(...) a następnie przed Sądem Okręgowym w K. toczyło się postępowanie z wniosku pozwanej Spółdzielni o stwierdzenie zasiedzenia pasa gruntu o szerokości 6 m - później określane jako postępowanie o zasiedzenie służebności- , biegnącego od ulicy (...) w kierunku zachodnim przez m.in. działki powodów nr (...), na rzecz każdorazowego właściciela nieruchomości składającej się z działki nr (...).

Wniosek został oddalony postanowieniem z dnia 17 października 2012 r.

W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd stwierdził, iż nie mogło dojść do zasiedzenia służebności na należących do M. S. (1) i W. T. (1) działkach nr (...), gdyż choć wnioskodawca korzystał z nieruchomości w zakresie przejazdu, to trwale i widoczne urządzenia służące do korzystania z służebności gruntowej zostały wybudowane nie przez wnioskodawcę, lecz przez Skarb Państwa.

Postanowienie Sądu I instancji zostało utrzymane w mocy przez Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 24 października 2013 r., w sprawie o sygnaturze (...)

W 1996 r. W. T. (1) i M. S. (1) złożyli do Sądu Rejonowego dla K. w K. przeciwko Spółdzielni (...) pozew wydanie części nieruchomości stanowiących obecnie działki nr (...). Postępowanie było prowadzone- ostatecznie - pod sygnaturą (...). W trakcie postępowania doszło do modyfikacji pozwu poprzez wystąpienie przez powodów , obok dotychczasowego roszczenia z nowymi roszczeniami o zakazanie naruszeń prawa własności działek w przyszłości oraz przywrócenie stanu zgodnego z prawem poprzez usunięcie z ich terenu : nawierzchni betonowej, nieczynnej lampy wraz z kablem przyłączeniowym, warstwy asfaltu z użytkowanego szlaku drogowego, nieczynnej bramy wjazdowej, pozostawionych pojazdów, a także przycięcie gałęzi drzewa zwisających nad teren działki nr (...).

Wyrokiem z dnia 9 października 2014 r., Sąd zakazał Spółdzielni dokonywania naruszeń przysługującego powodowi prawa własności działek (...) oraz zobowiązał ją do usunięcia z terenów działek: nawierzchni betonowej, pozostawionych pojazdów Spółdzielni, a także przycięcia zwisających się na teren nieruchomości powodów gałęzi drzewa rosnącego na nieruchomości Spółdzielni. W pozostałym zakresie roszczenia powodów zostały oddalone.

W uzasadnieniu orzeczenia wskazał m.in., że nie można zobowiązać Spółdzielni do usunięcia warstwy asfaltu z użytkowanego szlaku drogowego oraz instalacji oświetleniowej, gdyż nie zostały one wykonane przez Spółdzielnię. Orzeczenie zostało utrzymane w mocy przez Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 14 maja 2015 r., w sprawie o sygnaturze (...)

Od 2013 r. do 2016 r. przed Sądem Rejonowym dla K.w K.pod sygnaturą (...) toczyło się postępowanie z wniosku Spółdzielni o ustanowienie m. in przez sporne nieruchomości powodów , oznaczonych jako działki ewidencyjne nr (...) , służebności drogi koniecznej o szerokości 6 m na rzecz każdorazowego właściciela nieruchomości sąsiednich, obejmujących działki o nr (...). W trakcie postępowania biegły geodeta J. H. ustalił, iż działki o numerach (...) posiadają dostęp do drogi publicznej, a szlak drogi koniecznej do działki nr (...) można wytyczyć przez działki należące do Spółdzielni.

Spółdzielnia cofnęła wniosek , a postanowieniem z dnia 10 czerwca 2016 r. postępowanie zostało umorzone.

Spółdzielnia zaprzestała korzystania z drogi i parkingu zajmujących nieruchomości powodów , w 2015 r. Nawierzchnia betonowa tworząca parking została ostatecznie usunięta w dniach 5-6 czerwca 2015 r. Tym samym wyrok Sądu Rejonowego z dnia 9 października 2014 r. w sprawie o sygnaturze(...) został wykonany.

W dniu 6 listopada 2015 r. powodowie złożyli do Sadu Rejonowego dla K. w K. wniosek o zawiązanie Spółdzielni do próby ugodowej w sprawie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości stanowiących ich własność. We wniosku wskazali proponowaną kwotę należnego im wynagrodzenia za okres od dnia 6 listopada 2005 r. do dnia 6 czerwca 2015 r. w wysokości 379 500 zł. Do ugody nie doszło.

W zakresie okoliczności spornych Sąd I instancji ustalił :

Od daty wydania przez Sąd Rejonowy dla K.w K. wyroku w sprawie ochrony posiadania przez Spółdzielnię nieruchomości będących własnością M. S. (1) i W. T. (1), powodowie nie utrudniali stronie pozwanej korzystania z drogi i parkingu. Nie korzystali też z nich, gdyż nie mieli takiej potrzeby. Dojazd do ich domów na spornych działkach jest umiejscowiony bezpośrednio z ul. (...).

Powierzchnia działki nr (...) zajęta pod pas drogowy i parking wynosiła 128 m² (72 m² – pas drogowy, 56 m² – parking). Powierzchnia działki nr (...) zajęta pod pas drogowy i parking wynosiła 160 m² (85 m² – pas drogowy, 75 m² – parking).

Wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z działki nr (...) w zakresie pasa drogowego i parkingu za okres od 6 listopada 2005 r. do 6 czerwca 2015 r. wynosi 86 375 zł. Wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z działki nr (...) w zakresie pasa drogowego i parkingu za ten sam okres odpowiada kwocie 69 100 zł.

Ocenę roszczeń powodów , które uznał za usprawiedliwione co do zasady i w części za uzasadnione w zakresie ich rozmiarów ilościowych, Sąd Okręgowy oparł na stwierdzeniach faktycznych i wnioskach prawnych, które można podsumować w następujący sposób :

a/ rekapitulując po krótko ostateczne, przeciwstawne wzajemnie, stanowiska procesowe stron, a w szczególności argumenty , które wzajemnie formułowały dla ich poparcia, Sąd powołując treść art. 224§2 i 225 uznał , iż w okresie, za który powodowie domagają się od strony pozwanej wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z ich nieruchomości tj. od 6 listopada 2005 r. do 6 czerwca 2015 r., pozwana Spółdzielnia była w posiadaniu w złej wierze nieruchomości powodów w zakresie ich części odpowiadających powierzchni tych realności zajętych przez parking i drogę dojazdową do budynków siedziby S. ,

b/ Strona pozwana korzystając z nich była posiadaczem w złej wierze tych części powierzchni realności powodów / określonych w niekwestionowanej przez strony, przeprowadzonej w postępowaniu opinii biegłego z zakresu geodezji – dodatek redakcyjny SA] , co najmniej od 1996r, kiedy m. S. (1) i W. T. (1) wytoczyli przeciwko niej powództwo windykacyjne przed Sądem Rejonowym dla K. w K. w sprawie (...)

Sam fakt korzystania przez pozwaną z drogi dojazdowej i parkingu jest między stronami bezsporny. Droga dojazdowa została co prawda utwardzona przez inny podmiot[ówczesny (...) Zarząd Dróg i Zieleni], jednakże od

początku istnienia tego szlaku służył on dla zapewnienia dojazdu do jej nieruchomości pracownikom Spółdzielni, jej kontrahentom i innym osobom wywodzącym swe prawa od pozwanej np. najemcom.

To samo dotyczyło parkingu. / który pozwana utworzyła- niespornie - własnym działaniem i kosztem - dodatek redakcyjny SA /Trudno uznać, że droga i parking służyły także innym podmiotom – nie zostało to, jak przyjmuje Sąd I instancji, dowodowo w postępowaniu wykazane,

c/ Spółdzielnia była stałym posiadaczem i wyłącznym użytkownikiem spornego terenu. O tym przekonują dostatecznie liczne spory sądowe, które prowadziła z powodami na tle dysponowania nim. To Spółdzielnia wybudowała wzdłuż drogi parking, i nie sposób uznać, że działała przy tym w innym niż wyłącznie własny interesie, zaspokajając swoje potrzeby gospodarcze. To, w jakich godzinach w ciągu doby i jak intensywnie miało to miejsce, wynikało wyłącznie z jej woli. Nie było ono następstwem jakichkolwiek uzgodnień z M. S. (1) i W. T. (1), w tym w szczególności nie wynikało z podziału uprawnień do dysponowania spornymi w sprawie częściami gruntu pomiędzy jego właścicielami, a faktyczną ich posiadaczką,

d/ wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości powinno być ekwiwalentem korzyści, których właściciel nieruchomości został pozbawiony przez zachowanie posiadacza. Powinno uwzględniać zarówno zajęta powierzchnię gruntu, jak i zakres (stopień) obciążenia, rozumianego jako ograniczenie właściciela w możliwości dokonywania określonych działań w stosunku do nieruchomości.

W niniejszej sprawie, jak argumentował Sąd I instancji, nie można mówić o korzystaniu przez pozwaną z własności powodów jedynie w zakresie służebności.

Niewątpliwie, na potrzeby wyliczenia wynagrodzenia inaczej należy ocenić sytuację, gdy posiadacz użytkuje jedynie służebność – np. szlak drogowy, pełniący równocześnie funkcję dojazdu dla wielu podmiotów, w tym także dla właściciela gruntu, a inaczej taką sytuację, gdy posiadacz obejmuje we władanie część cudzej nieruchomości, którą zagospodarowuje i wykorzystuje zgodnie z własnymi potrzebami, z pominięciem potrzeb właściciela.

Taka właśnie sytuację, wykluczając zasadność argumentacji Spółdzielni w tym zakresie, należy potwierdzić w rozpoznawanej sprawie.

Pozwana Spółdzielnia była posiadaczem części działek powodów obejmującej nie tylko drogę, ale i parking, który sama wykonała, i przez cały sporny okres wykorzystywała dla własnych potrzeb. Tego terenu / jako pasa gruntu – uwaga redakcyjna SA] w całości dotyczył jej wniosek o zasiedzenie w sprawie(...), To, że korzystanie następowało „nie ponad przeciętną miarę”, nie miało w praktyce żadnego znaczenia dla powodów, którzy i tak nie mogli swymi nieruchomościami w częściach zajętych pod drogą i parking dysponować.

Za realizację własnych potrzeb pozwanej należy uznać nie tylko udostępnianie spornego obszaru jej pracownikom ale także podmiotom, które jej prawa reprezentowały, w tym członkom, najemcom, kontrahentom itp. ,

e/ zajęty obszar, z asfaltową drogą i dostępnym z niej parkingiem, tworzył funkcjonalną całość, i jako taki mógł być przedmiotem dzierżawy, z korzyścią dla jego właścicieli - powodów. Jak wskazała biegła w swej opinii ustnej, w K. jest popyt na dzierżawę gruntów pod parking.

W takim stanie faktycznym odrębne traktowanie powierzchni zajętych pod drogą i pod parking i w konsekwencji stosowanie do nich zróżnicowanych stawek wynagrodzenia, z niższymi za „służebność drogową”) byłoby niezgodne ze stanem faktycznym i na skutek dowolności w świetle ustalonych faktów, takiego zróżnicowania, nie prowadziłyby do właściwych wniosków w zakresie wysokości należnego powodom wynagrodzenia,

f/ jest ono, zdaniem Sądu Okręgowego, należne M. S. (1) i W. T. (1) w wysokościach wskazanych w punktach I i II sentencji wyroku z dnia 21 maja 2021r tym bardziej, iż jako właściciele spornego terenu nie odnosili w okresie objętym ich żądaniem żadnego pożytku z zagospodarowanego na potrzeby Spółdzielni terenu, a gdy próbowali jakikolwiek

użytek z przedmiotu swojego prawa uczynić, spotkali się z natychmiastową reakcją pozwanej w postaci pozwu o ochronę posiadania, a następnie wniosku o zasiedzenie i o ustanowienie służebności, które to spory trwały latami.

Przez wszystkie te lata powodowie nie korzystali z niego, chyba, że na warunkach, które podyktowała im swoim działaniem Spółdzielnia (...),

g/ nie miała racji pozwana gdy podnosiła, iż żądania powodów są nieuzasadnione także dlatego, kwoty dochodzone ostatecznie przeciwko niej są zawyżone, w następstwie przyjęcia wadliwych założeń wyjściowych ustalających stawki wynagrodzenia za metr kwadratowy zajętej powierzchni. To że w innej sprawie II Ca 2171/16 Sądu Okręgowego w Krakowie została przyjęta niższa stawka, chociaż dotyczyło to korzystania z nieruchomości sąsiedniej względem realności powodów, nie jest, z rozważanego punktu widzenia, doniosłe. O jej wysokości decydują bowiem realia faktyczne w każdej indywidualnie rozstrzyganej sprawie.

Zdaniem Sądu I instancji, prawidłową jest, w odniesieniu do nieruchomości powodów wysokość wynagrodzenia ustalona w przeprowadzonej w postępowaniu [a następnie wielokrotnie uzupełnianej - dodatek redakcyjny SA] opinii biegłej dr E. H. (1) / przy przyjęciu jako wyjściowej rynkowej stawki najmu lub dzierżawy nieruchomości, które nie są zabudowane i założeniu, że powierzchnie zajęte pod parking i drogę dojazdową należy traktować funkcjonalnie jako jedną całość gospodarczą.

Zgodnie z opinią biegłej rzeczoznawcy majątkowego, specjalisty z zakresu wyceny nieruchomości, uwzględniającą zajęte powierzchnie nieruchomości wyliczone przez biegłego geodetę (128 m² powierzchni działki nr (...) m² powierzchni działki nr (...)), wynagrodzenie za korzystanie z nieruchomości powódki M. S. (1) w okresie od 6 listopada 2005 r. do 6 czerwca 2015 r. (115 miesięcy) wynosi 69 100zł, natomiast wynagrodzenie za korzystanie z nieruchomości powoda W. T. (1) w tym samym okresie wynosi 86 375. Takie sumy Sąd zasądził na rzecz powodów od przeciwniczki procesowej, uznając, iż w pozostałych częściach ich żądania nie są uzasadnione.

[tylko dla porządku Sąd II instancji zauważył, że końcowej części motywów wyroku Sądu I instancji miały miejsce błędy redakcyjne dotyczące m. in. wysokości świadczeń należnym obojgu powodom ale / nie wytykane także w apelacji Spółdzielni/, nie miały znaczenia dla oceny instancyjnej wyroku. [por k. 691 akt – str.10 uzasadnienia]. ,

h/ uzasadnione są żądania powodów w zakresie należności odsetkowych w tym co do początkowej daty ich naliczania. Zdaniem Sądu Okręgowego decyduje o tym fakt, że roszczenia powodów stały się wymagalne już od daty zawezwania Spółdzielni do próby ugodowej obejmującej roszczenia później dochodzone na drodze sądowej. Miało to miejsce w roku 2015r [5 listopada 2015r - uwaga redakcyjna S.A.] a zatem wcześniej niż data wniesienia pozwu, od której odsetki zostały przyznane

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu i kosztach sądowych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa Sąd I instancji rozstrzygnął na podstawie art. 100kpc, przy uwzględnieniu proporcji w jakiej strony sporu wykazały swoje racje procesowe. Przy tym w sposób niezwykle drobiazgowy przedstawił szczegóły wyliczeń matematycznych, które zdecydowały o wysokości kwot, które wzajemnie obciążały powodów i pozwaną z tych właśnie tytułów,

Należy w tym zakresie jednak dodać, iż Sąd Okręgowy nie podzielił przy tym jako zasadnego, stanowiska Spółdzielni (...) domagającej się przyznania na swoją rzecz kosztów procesu w zakresie części żądań w kwocie 3300 zł, które, jej zadaniem, zostały cofnięte przez powodów na podstawie ich oświadczenia zawartego w piśmie procesowym z 16 września 2016 r. (k. 126 akt).

Sąd ocenił, iż do takiego cofnięcia, wywołującego skutek procesowy porażki w sporze wówczas nie doszło. Powodowie w tym piśmie wskazali jedynie, że prostują omyłkę obrachunkową zawartą w pozwie, mającą swoją podstawę w niepoprawnym określeniu liczby miesięcy okresu bezumownego korzystania z nieruchomości – zamiast 115 wskazali wówczas 116 miesięcy.

Sąd I instancji zwrócił przy tym uwagę , że równocześnie w pozwie już bez takiej niedokładności , określili ramy czasowe tego okresu – 6 listopada 2005 r.- 6 czerwca 2015 r., nie modyfikując go w trakcie trwania postępowania.

Apelację od tego wyroku złożyła strona pozwana i obejmując jej zakresem punkty I , II , IV , V i VIII jego sentencji we wniosku środka odwoławczego domagała się uchylenia orzeczenia Sądu I instancji w zaskarżonej części i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Wniosła także o przyznanie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Apelacja została oparta na zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego, w sposób mający dla treści kwestionowanego instancyjnie rozstrzygnięcia istotne znaczenie , a to :

a/ art. 203 §3 kpc , wobec niezasadnego uznania , iż zmiana przez powodów zakresu żądania z pierwotnie dochodzonej sumy 382 800 zł na 379 500zł , nie stanowiła cofnięcia pozwu w zakresie różnicy pomiędzy tymi sumami, a jedynie sprostowanie oczywistej omyłki rachunkowej . Ta nieprawidłowość prowadziła do konsekwencji nie przyznania pozwanej kosztów procesu w zakresie będącym pochodną tego cofnięcia , w zakresie którego M. S. (1) i W. T. (1) są przerywającymi proces,

b/ art. 233 §1 kpc w zw. z art. 365 §1 kpc jako konsekwencji nieuzasadnionego prowadzenia przez Sąd I instancji postępowania dowodowego w zakresie faktów , które zostały , jak to ujęła skarżąca, rozstrzygnięte prawomocnymi orzeczeniami Sądu Rejonowego dla K. w K.z 9 października 2014r w sprawie(...) oraz Sądu Okręgowego w K. w sprawie (...), oraz wydania wyroku , który jest sprzeczny z potwierdzonymi wówczas faktami.

Ta nieprawidłowość procesową miała, zdaniem skarżącej, polegać także na oparciu ustaleń faktycznych w zakresie intensywności korzystania ze spornych części nieruchomości powodów tylko na podstawie ich relacji złożonych w rozstrzyganej sprawie. To , jak twierdziła Spółdzielnia doprowadziło do ustaleń sprzecznych z wcześniejszymi zeznaniami powodów i świadków a także dokumentacją fotograficzną , która została złożona do akt.

Ponadto polegała ona na niepoprawnej ocenie opinii biegłej E. H. z 6 listopada 2017r jako mającej pełny walor dowodowy mimo , iż apelująca podniosła wobec tego opracowania szereg zarzutów, które je dyskwalifikowały jako podstawę wyrokowania o roszczeniach powodów.

Z tym zarzutem procesowym łączył się ściśle zarzut

c/ naruszenia art. 227 kpc w zw. z art. 286 kpc , który był następstwem nie uwzględnienia przez Sąd Okręgowy wniosku obecnie skarżącej o przeprowadzenie/ wobec wskazanych wyżej zarzutów / dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności ,

d/ art. 100 kpc jako konsekwencji pominięcia przy dokonywaniu przez Sąd Okręgowy rozliczeń kosztów związanych z postępowaniem faktu , iż Spółdzielnia uiściła zaliczkę na poczet kosztów związanych z opinią biegłego geodety w kwocie 1 000zł.

- naruszenia prawa materialnego wobec niezasadnego nie zastosowania do oceny roszczeń powodów normy art. 352 §1 kc w zw. z art. 230 kc i wobec tego zawyżenia przyznanych właścicielom nieruchomości wynagrodzeń za bezumowne korzystanie z nieruchomości za okres wskazany w ich żądaniach Zarzucany błąd miał polegać na tym , że Sąd nie uwzględnił , iż Spółdzielnia korzystała z części obu realności jedynie w zakresie odpowiadającym treści służebności drogowej.

Odpowiadając na apelację powodowie domagali się jej oddalenia jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw oraz obciążenia skarżącej kosztami postępowania apelacyjnego. Wobec tego stanowiska pozwana złożyła polemiczne pismo procesowe.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 4 lipca 2023r pełnomocnik apelującej podniósł , że zdaniem pozwanej , co do zasady, roszczenie powodów jest uzasadnione, a spór dotyczy wysokości należnych im świadczeń . Spółdzielnia stoi na stanowisku , że wynagrodzenie za bezumowne korzystanie powinno ograniczać się do tego jakie odpowiadałoby korzystaniu ze spornego terenu w sposób tożsamy treścią służebności drogowej / przejazdu i przechodu / por. k. 772 v akt – zapis dźwiękowy minuty 4-15 /.

Rozpoznając apelację, Sąd Apelacyjny rozważył:

Środek odwoławczy strony pozwanej jest uzasadniony jedynie w niewielkiej części , a to w zakresie w jakim kwestionuje zastosowanie, w ramach rozliczenia kosztów procesu pomiędzy stronami art. 100 kpc , bez uwzględnienia , iż Spółdzielnia (...) uiściła zaliczkę na koszty związane z opinią biegłego w kwocie 1 000zł .

Sąd Apelacyjny dzieląc podniesiony przez skarżącą zarzut, w następstwie odmiennego z tej przyczyny rozliczenia kosztów procesu pomiędzy stronami [o czym będzie mowa bliżej w końcowej części uzasadnienia] , zmienił zaskarżony wyrok w punktach IV i V sentencji , w sposób wskazany w punkcie 1 wyroku zmieniającego.

W pozostałym zakresie apelacja (...) Spółdzielni (...) w K. jako nieuzasadniona, uległa oddaleniu.

Rozpoczynając ocenę zarzutów na których oparta została jej konstrukcja od tych , które mają charakter procesowy, wskazać na wstępie należy , że zarzut tego rodzaju jest uzasadniony jedynie wówczas , gdy spełnione zostaną równocześnie dwa warunki.

Strona odwołująca się do niego wykaże , że rzeczywiście sposób postępowania Sądu naruszał indywidualnie oznaczoną normę [normy] formalne. Jednocześnie nieprawidłowości te prowadziły do następstw , które miały istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia. Nieco inaczej kwestię tę ujmując , zarzut procesowy jest usprawiedliwiony jedynie wówczas, jeżeli zostanie dowiedzione , że gdyby nie potwierdzone błędy proceduralne Sądu niższej instancji , orzeczenie kończące spór stron miałyby inną treść.

Odnosząc te generalia do zarzutów pozwanej / poza zarzutem naruszenia art. 100 kpc o czym była już uprzednio mowa / pozostałe , jako chybione, należy odeprzeć.

Nie ma racji Spółdzielnia wskazując na naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 327¹§1 pk2 kpc przez to , iż nie została wskazana w uzasadnieniu wyroku podstawa normatywna uwzględnienia roszczeń powodów.

Jak wynika z ukształtowanego i jednolitego , podzielanego przez Sąd Apelacyjny, w składzie rozstrzygającym sprawę, orzecznictwa Sądu Najwyższego- jakkolwiek wypracowanego na tle poprzednio obowiązującego art. 328 §2 kpc ale zachowującego w pełni aktualność w zakresie wykładni przepisu wskazanego przez apelującą, zarzut taki może on być uzasadniony jedynie wyjątkowo , gdy konstrukcja pisemnych motywów orzeczenia Sądu niższej instancji jest tak wadliwa , iż nie zawierają one danych pozwalających na przeprowadzenie na ich podstawie kontroli instancyjnej orzeczenia. Nieco inaczej kwestię tę ujmując , zarzut naruszenia tego przepisu jest uzasadniony wtedy , gdy uzasadnienie wyroku nie pozwala na stwierdzenie czy Sąd prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego i [lub] procesowego.

/ por. także ,wskazane jedynie ilustracyjnie, postanowienie SN z dnia 21 listopada 2001, sygn. I CKN 185/01 powołane za zbiorem Lex/

Tego rodzaju zasadniczymi / konstrukcyjnymi / wadami motywy wyroku z dnia 21 maja 2021r w sposób oczywisty nie są dotknięte.

Wbrew zapatrywaniu skarżącej . wynika z nich z oparciem o jakie ustalenia i wnioski prawne , odwołane do mających w sprawie zastosowanie norm prawa materialnego, został wydal motywowany wyrok .

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał te normy , a był art. 225 kc w zw z art. 224 §2 kc . Przyjął , że strona pozwana była samoistnym posiadaczem części nieruchomości obydwójga powodów [dysponując nimi w sposób tylko przez siebie planowany i realizowany , bez żadnego nań wpływu osób mających tytuły właścicielskie do gruntu] , w złej wierze co najmniej od roku 1996r , kiedy M. S. (1) i W. T. (1) wystąpili przeciwko niej z roszczeniami windykacyjnymi w odniesieniu do tych fragmentów przedmiotów swojego prawa.

Uznał też , że stan złej wiary po stronie obecnie skarżącej, utrzymał się przez cały okres czasu za który obydwójga właściciele domagali się wynagrodzenia będącego przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Niezasadnie powołuje skarżąca jako naruszony art. 233 §1 kpc , łącząc z nim ściśle, funkcjonalnie powiązany zarzut , nieprawidłowości ustaleń faktycznych.

Skuteczne odwołanie się do nich przez stronę apelującą wymaga wykazania na czym , w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów, polegała nieprawidłowość postępowania Sądu, w zakresie ich oceny i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

W szczególności strona ma wykazać dlaczego obdarzenie jednych dowodów wiarygodnością czy uznanie, w odróżnieniu od innych, szczególnego ich znaczenia dla dokonanych ustaleń , nie da się pogodzić z regułami doświadczenia życiowego i [lub] zasadami logicznego rozumowania , czy też przewidzianymi przez procedurę regułami dowodzenia.

Nie oparcie ich na tych zasadach, wyklucza uznanie za usprawiedliwione , pozostając dowolną , nie doniosłą z tego punktu widzenia , polemiką oceną i ustaleniami Sądu niższej instancji.

/ por. w tej materii , wyrażające podobne stanowisko , powołane tylko przykładowo, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001, sygn. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005, sygn. III CK 3/05, obydwą powołane za zbiorem Lex/.

Dopóty , dopóki ocena przeprowadzona przez Sąd ocena mieści się w granicach wyznaczonych przez tę normę procesową i nie doznały naruszenia wskazane tam jej kryteria , Sąd Odwoławczy obowiązany jest ocenę tę , a co za tym idzie także wnioski z niej wynikające dla ustaleń faktycznych , aprobować .

To, w jaki sposób strona pozwana motywuje ich realizację , wyklucza uznanie ich za zasadne.

W miejsce rzeczowej, opartej na wskazanych wyżej kryteriach , odniesionej do indywidualnie oznaczonych dowodów [i opartych na wnioskach z tej oceny ustaleń faktycznych , które przez to miałyby być dotknięte wytykanymi błędami] , polemiki ze sposobem postępowania Sądu Okręgowego,skarżąca ogranicza się do przeciwstawienia jej własnej ich wersji , jej zdaniem poprawnej.

Nieprawidłowość postępowania Sądu w zakresie oceny i ustaleń - zgodnie z argumentacja apelantki - sprawdza się do tego ,że nie przyjął on ich wersji afirmowanej przez Spółdzielnię szczególnie przez pryzmat znaczenia jakie przepisuje ona ustaleniom faktycznym w postępowaniu prowadzonym przez strony w sprawie Sądu Rejonowego dla (...) w K., oznaczonej sygnaturą (...), i jak ocenia walor dowodowy wypowiedzi opiniodawczych biegłego dr E. H. (1) , a również jakie , jej zdaniem , kryterium należało stosować przy określeniu stawek wynagrodzenia należnego powodom / którego , co do zasady , jak wynika z wypowiedzi jej pełnomocnika na rozprawie apelacyjnej w dniu 4 lipca 2023r ostatecznie nie kwestionowała /.

Już stwierdzenie takiego sposobu motywowania stawianych zarzutów wystarcza dla odparcia ich obu.

Stąd już tylko z tej przyczyny niezasadnym jest zarzut naruszenia normy art. 233 §1 kpc , którą skarżąca łączy z z jako także naruszonym przez Sąd I instancji art. 365 §1 kpc/

Biorąc pod rozwagę w czym Spółdzielnia upatruje w tym zakresie błąd Sądu Okręgowego, dodać jednak należy , iż Sąd Odwoławczy , uzupełniając w ten sposób postępowanie dowodowe / por. k. 772 akt / , po zapoznaniu

się z treścią dokumentów znajdujących się we wskazywanych w ramach zarzutu aktach(...)K Sądu Rejonowego dla K.w K. i (...) Sądu Okręgowego w K./ który oddalił apelację Spółdzielni od orzeczenia Sadu I instancji , którym uwzględnione zostało w zasadniczej części roszczenie windykacyjne powodów obejmujące sporne części ich nieruchomości stanowiących działki (...)/

Po ich analizie ocenił , iż stawiany zarzut , skonstruowany na odwołaniu się do przepisu art. 365 §1 kc jest [tym bardziej] nietrafny.

W pierwszej kolejności zauważyć należy , że we wskazanym wyżej postępowaniu powodowie dochodzili ochrony własności , a zatem obecnie oceniane roszczenia M. S. (1) i W. T. (1) są od prawomocnie ocenionych różne nie tylko w zakresie treści żądań ale także faktów jakie zostały powołane dla ich uzasadnienia. Po wtóre, Sąd I instancji fakt wydania wyroków przez Sądy obu instancji w postępowaniu windykacyjnym, w ramach podstawy faktycznej wydanego przez siebie wyroku uwzględnił , co wprost wynika z pisemnych motywów orzeczenia.

Po trzecie należy zwrócić uwagę ,że przepis art.365 §1 kpc ustanawiający związanie Sądu orzekającego innym , prawomocnym orzeczeniem , odnosi je tylko do sentencji takiego rozstrzygnięcia. Prowadzi to do sytuacji w której Sąd orzekający „ później „ nie może nie uwzględnić tak samej jego treści oraz jego podstawy faktycznej ale jedynie w zakresie tych okoliczności faktycznych , które w związku z podstawą sporu stanowiły przedmiot [prawomocnego] rozstrzygnięcia.

Sąd orzekający , w konsekwencji tak określonego zakresowo związania, nie może prowadzić postępowania dowodowego ani czynić na podstawie jego wyników ustaleń, które prowadzić bym mogły do podważenia faktów , które stały się podstawą wydania takiego orzeczenia

Do tego ostatnio wymienionego następstwa obowiązywania normy art. 365 §1 kpc zdaje się nawiązywać skarżącą w omawianym zarzucie.

Nie ma jednak racji albowiem Sąd [ze wskazanym wyżej ograniczeniem] może dokonywać samodzielnych ustaleń i ocen które w rezultacie mogą doprowadzić do odmiennych konkluzji.

/ por. także , wskazane jedynie przykładowo judykaty Sadu najwyższego z 16 maja 2013, sygn. IV CSK 624/12, z 20 listopada 2014, sygn. V CSK 6/14 i z 7 grudnia 2017 , sygn. V CSK 197/17 , wszystkie powołane za zbiorem Lex /.

Zarzut Spółdzielni jest tym bardziej nieusprawiedliwiony gdy wziąć pod uwagę , iż przedmiotem rozstrzygnięcia w obecnie rozpoznawanej sprawie są zupełnie inne roszczenia powodów w znaczeniu procesowym od tych , które były przedmiotem orzekania w zakończonym prawomocnym wyrokiem w sprawie(...) [jakikolwiek obydwie sprawy prowadzone pomiędzy tymi samymi stronami mają ze sobą związek, stanowiąc konsekwencje wieloletniego wzajemnego konfliktu wynikającego z sąsiedztwa ich realności] .

Z podanych przyczyn Sąd Okręgowy nie był ograniczony w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego i czynienia ustaleń relewantnych dla oceny roszczeń o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z części nieruchomości powodów a jedynie był zobligowany w ramach tych ustaleń i oceny uwzględnić to , iż obydwójgu powodom została udzielona ochrona windykacyjna wobec Spółdzielni //choć nie w pełnym zakresie poszukiwanej ochrony ich praw właścicielskich do nieruchomości/.

Tak też Sąd Okręgowy postąpił okoliczność wydania prawomocnego wyroku w sprawie (...) biorąc pod uwagę , na co jednoznacznie wskazują motywy zaskarżonego wyroku, a samo orzeczenie nie jest , wbrew stanowisku apelującej, sprzeczne z tym prawomocnym rozstrzygnięciem

Już tylko uzupełniająco Sąd II instancji zauważa wobec wskazywania w ramach motywów omawianego zarzutu na rozbieżną- zdaniem skarżącej w obecnie prowadzonym procesie relację w szczególności W. T. (1) na temat sposobu korzystanie z przedmiotu sporu nie tylko przez Spółdzielnię ale także powodów z tą jaką złożył w sprawie prawomocnie

zakończony, iż ówczesne depozycje powoda dotyczyły sposobu korzystania z nieruchomości wcześniej aniżeli okres za który powodowie dochodzą swoich roszczeń.

Wystarczy wskazać, że W. T. zeznawał na ten temat w sprawie (...) w dniu 28 stycznia 1999r, podobnie jak i jego siostra M. S. (1), która jedynie dodała do relacji brata to, iż już wówczas mieli korzystać z dojazdu do swoich domów nie przez sporne części ich nieruchomości ale od strony ul. (...) / por. k. 73 i 74 akt I C 1672/14/ K/.

Nieuzasadniony jest zarzut naruszenia normy art. 233 §1 kpc mającego wynikać z uznania przez Sąd Okręgowy za mającą pełny walor dowodowy opinii pisemnych oraz ustnej biegłego - rzeczoznawcy majątkowego, specjalisty w zakresie wyceny wartości nieruchomości dr E. H. (1).

W części motywów wyroku poświęconej ocenie wypowiedzi opiniodawczych biegłej, która złożyła zarówno opinie na piśmie, jak i w formie ustnej oraz odpowiadała także pisemnie na zarzuty formułowane przez obecnie skarżącą, Sąd I instancji wskazał przyczyny dla których pracownia te uznali podstawę dokonanych przez siebie ustaleń oraz wniosków prawnych, służących ocenie roszczeń powodów.

Podał też przyczyny dla których zaaprobował stanowisko biegłej w zakresie przyjętych wejściowych założeń dokonanego określenia wysokości stawek wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości, jako odpowiadającym rynkowym stawkom najmu / dzierżawy nieruchomości niezabudowanych w K. [na których mimo braku ogrodzenia może być prowadzona działalność gospodarcza, chociażby w formie udostępnienia powierzchni na potrzeby ukorzenia parkingu]

Sąd opierając się na konsekwentnych w swoich wnioskach wypowiedziach biegłej, w wielokrotnie uzupełnianej na wniosek Spółdzielni pisemnej opinii zasadniczej z 16 listopada 2017r / k. 297-330/, w tym w formie opinii ustnej, złożonej na rozprawie w dniu 8 marca 2019r / k. 284-285 akt /, w zakresie tego w jaki sposób i dlaczego należy określać wysokość należnego powodom świadczenia na podstawie rynkowych stawek najmu / dzierżawy nieruchomości, przeznaczonych potencjalnie pod parking, a wykorzystywane przez Spółdzielnię ich części traktować jako funkcjonalnie połączony kompleks, przeznaczony na przejazd, przechód i parkowanie - któremu służyła w okresie objętym żądaniem właścicieli - także infrastruktura przygotowana przez stronę pozwaną, na co M. S. i W. T., jak wynika z ustaleń, nie mieli wpływu i w który to sposób korzystania nie ingerowali poi przegranym ze Spółdzielnią procesie o ochronę posiadania /,

poprawnie uznał, iż opracowania te są w pełni wiarygodne, a przy tym przygotowane fachowo, w sposób odpowiadającym wymaganiom ustawowym dla nich.

W tej sytuacji fakt, że skarżąca nie zgadza się z tym wnioskami, czemu dawała wyraz w licznych, obszernych redakcyjnie pismach procesowych, na które wskazuje ponownie w motywach zarzutu, nie uzasadnia uznania, że ocena tego dowodu przez Sąd I instancji wykracza poza ramy wyznaczone przez przepis art. 233 §1 kpc w zw z art. 278 §1 kpc

Z tych samych powodów, jako niezasadny, należy uznać kolejny zarzut procesowy naruszenia art. 227 kpc w zw. z art. 286 kpc.

Odmowa w tych okolicznościach dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie stanowiła naruszenia wskazanych przepisów.

Dla porządku należy też zauważyć, że Spółdzielnia nie wniosowała przeprowadzenia takiego dowodu przed Sądem II instancji, co więcej nie postulowała, odwołując się do art. 380 kpc aby Sąd Apelacyjny przeprowadził ocenę poprawności decyzji procesowych Sądu niższej instancji o odmowie przeprowadzenia go w postępowaniu rozpoznawczym jak i dowodu z opinii biegłego M. N. złożonej w innym postępowaniu / por k. 672 v akt/.

Uznanie , iż żaden z zarzutów kwestionujących sposób w jaki Sąd I instancji przeprowadził oceny dowodów oraz dokonał relewantnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia ustalenia faktycznych , ma to następstwo ,iż ustalenia te Sąd Odwoławczy , uznając je za poprawne i kompletne dla oceny roszczeń powodów , przyjmuje za własne.

Odeprzeć należy kolejny zarzut procesowy Spółdzielni w ramach którego podnosi ona nieprawidłowe niezastosowanie przez Sąd okręgowy art. 203 §3 kpc i nie obciążenie powodów kosztami w zakresie cofniętego w części roszczenia.

W ocenie Sądu II instancji stanowisko Sądu okręgowego I instancji w tym zakresie jest niewadliwe i powtarzanie powołanej w motywach wyroku argumentacji faktycznej oraz prawnej wspierającej wnioski zgodnie z którym oświadczenie M. S. (1) i W. T. (1) zawarte w piśmie z dnia 16 września 2016r / k. 126 akt / nie stanowiło cofnięcia pozwu a jedynie korektę rachunkowego oznaczenia wysokości roszczenia , w warunkach gdy konsekwentnie określali ramy czasowe okresu za który dochodzą wynagrodzenia za korzystanie przez stronę pozwaną z części ich nieruchomości.

Do argumentacji Sądu I instancji dodać można jedynie to , iż we wskazanym piśmie brak jest takiej treści z którą można by w sposób usprawiedliwiony wiązać wolę powodów zadysponowania częścią roszczenia , którą przypisuje im strona przeciwna, z tego punktu widzenia subiektywnie inetrpretując treść tego pisma.

Pozbawiony uzasadnienia jest sformułowany przez stronę apelującą zarzut materialny naruszenia art. 352§1 kc w zw. z art 230 kc poprzez jego niezastosowanie.

Jak wynika z jego motywów, błąd Sądu polegał na nie określeniu wysokości należnego powodom świadczenia jako pochodnej faktu , iż Spółdzielnia korzystała z części nieruchomości powodów jedynie w zakresie odpowiadającym treści służebności drogowej.

Stanowisko to nie jest uzasadnione albowiem Sąd I instancji wyjaśnił dostatecznie powody dla których uznał , że podzielił wnioski opinii ubiegłej H. , która przyjęła inne założenia dla określenia wysokości świadczeń należnych właścicielom działek nr (...).

Nie powtarzając ich po raz kolejny zauważyć jedynie należy ,iż Sąd Okręgowy zasadnie , w świetle dokonanych w sprawie popraw nie ustaleń faktycznych, uznał , iż sposób korzystania przez pozwaną z nieruchomości powodów wykroczał poza jedynie przejazdy i przechód ich fragmentami ale obejmował także zajęcie części ich powierzchni pod urządzony przez pozwaną parking, który wraz z zagospodarowywanym i pielęgnowanym w zakresie utrzymania walorów komunikacyjnych przez Spółdzielnię trwałym szklakiem drożnym, stanowił jeden funkcjonalnie współzależny kompleks o charakterze gospodarczym , służący w bieżącym korzystaniu , w okresie objętym żądaniem , samej pozwanej , jej kontrahentom i klientom.

W nawiązaniu do zastrzeżenia uczynionego na wstępie motywów , Sąd II instancji wskazuje , iż uznał za usprawiedliwiony, postawiony przez skarżącą zarzut naruszenia art. 100 kpc wobec nie uwzględnienia przez Sąd I instancji [mimo niezwykle skrupulatnego rozliczenia kosztów sporu pomiędzy stronami] tego , że Spółdzielnia złożyła zaliczek na poczet kosztów związanych z opinią biegłego z zakresu geodezji P. D. /por. k.491 akt/.

Dlatego Sad II instancji dokonał - w uwzględniając ten element kosztów sporu, nowego rozliczenia stron procesu z tego tytułu , o tę sumę podwyższając ich rozmiar po stronie Spółdzielni (...).

Przyjął przy tym , nie kwestionowane w pozostałej części dane, które dla tych rozliczeń przyjął Sąd Okręgowy.

Przy takim założeniu do sum , które w ramach tych rozliczeń należne były stronie pozwanej od każdego z powodów - wygrywających spór w zakresach odpowiednio ; powód 42%, powódka 39 % została doliczona kwota 500 złotych.

Zatem koszty należne pozwanej od W. T. (1) wyniosły 6 768,93 zł [6 268,93 + 500] a od M. S. (1) 3 799, 19zł [3 299,19 + 500]

W warunkach , gdy należne powodowi koszty procesu to kwota 8 883, 84 zł a powódce 5560,23 zł , po wzajemnej ich kompensacie uzasadnia to wniosek , że W. T. (1) należna jest od Spółdzielni z tego tytułu kwota 2 114, 91 zł a M. S. (1) 1761, 04 zł.

Dlatego , w tylko w tym zakresie uznając apelację strony skarżącej za uzasadnioną, Sąd Apelacyjny orzekł reformatoryjnie , zmieniając punkty IV i V sentencji ocenianego instancyjnie wyroku, w oparciu o art. 386 §1 kpc w zw. z art. 225 kc i 224 §2 kc

W pozostałym zakresie uznając , iż żaden z innych zarzutów na których oparta była jej konstrukcja nie jest trafny , apelacja pozwanej została oddalona na podstawie art. 385 kpc.

Rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd ocenił , że zakres w jakim środek odwoławczy (...) Spółdzielni (...) został uznany za zasadny jest znikomy , nie dotycząc merytorycznej części rozstrzygnięcia poddanego kontroli instancyjnej.

Wobec tego stosując art. 100 kpc w zw z art. 391 §1 kpc kosztami postępowania apelacyjnego obciążył w całości stronę pozwaną.

Kwota należna z tego tytułu powodom , odpowiadała wynagrodzeniu reprezentującego ich pełnomocnika – adwokata. Została ustalona , jako pochodna wartości przedmiotu zaskarżenia , na podstawie §2 pkt 6 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015r [DzU z 2015 poz. 1800] .Przy tym suma ta została rozdzielona w częściach równych pomiędzy obydwójce powodów, a świadczenia te zostały przyznane wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie , po myśli art. 98 §1¹ kpc w zw z art. 391 §1 kpc.